

Книга Даниїла - Номер сто сімнадцять

Розкриття Недільного закону, що невдовзі гряде: Типологічний аналіз знака для втечі

Jeff Pippenger

2024-03-05

Сестра Вайт визначає недільний закон, що невдовзі настане, як «знак», прообразом якого були римські війська, що оточили Єрусалим у 66 році, і, роблячи це, вона окреслює клас, який має очі, але не бачить, і вуха, але не чує.

Вічність простягається перед нами. Завіса ось-ось підніметься. Ми, що займаємо це урочисте й відповідальне становище, що ж ми робимо, про що думаємо, якщо чіпляємося за свою егоїстичну любов до спокою та зручностей, тоді як душі гинуть навколо нас? Невже наші серця зовсім закам'яніли? Хіба ми не можемо відчутти чи зрозуміти, що маємо працю для спасіння інших? Браття, чи не ви з тих, що, маючи очі, не бачать, і, маючи вуха, нечують? Невже даремно Бог дав вам пізнання Його волі? Невже даремно Він послав вам одне застереження за іншим? Чи вірите ви проголошенням вічної істини щодо того, що ось-ось має прийти на землю, чи вірите, що Божі суди нависли над людьми, і чи можете ви й далі сидіти спокійно, ледачі, байдужі, ласі до насолод?

«Нині не час Божому народові прив'язувати своє серце чи збирати собі скарби в цьому світі. Недалекий той час, коли, як і перші учні, ми будемо змушені шукати притулку в пустельних та відлюдних місцях. Як облога Єрусалима римськими військами була сигналом до втечі для християн у Юдеї, так і взяття на себе нашої країною влади у вигляді указу про примусове дотримання папського суботнього дня стане для нас попередженням. Тоді настане час залишити великі міста, готуючись покинути й менші, щоб оселитися у віддалених оселях у відлюдних місцях серед гір». Свідчення, том 5, 464.

Недільний закон, що незабаром буде запроваджений у Сполучених Штатах, є застережним сигналом (знаком): «покинути великі міста, готуючись до того, щоб покинути й менші, переселившись у відокремлені оселі в усамітнених місцях серед гір». Лаодикійський адвентизм здебільшого не усвідомлює, що криза, пов'язана з недільним законом у Сполучених Штатах, є виконанням «знаку», про який говориться у «Великій боротьбі». Вона прообразується «знаком» на початку періоду трьох з половиною років. Цей «знак» сповнився під час першої облоги Єрусалима, яка відбулася у 66 році, і є прообразом «стяга», який буде піднятий під час запровадження недільного закону, що незабаром настане.

Справжнє знищення Єрусалима було здійснене Титом у 70 р. н. е., а облога Цестія 66 р. н. е. була прообразом облоги Тита, бо Ісус завжди показує кінець чогось через його початок. Саме початкова облога Цестія була тим «знаком» для втечі, який дав Ісус, а не облога Тита. Одна була облогою на початку, інша — облогою в кінці.

Жоден християнин не загинув під час зруйнування Єрусалима. Христос попередив Своїх учнів, і всі, хто повірив Його словам, стежили за обіцяним знаменням. «Коли побачите Єрусалим, оточений військами, — сказав Ісус, — тоді знайте, що наблизилася його спустошення. Тоді нехай ті, що в Юдеї, втікають у гори; а хто в середині міста, — нехай виходять із нього». Луки 21:20, 21. Після того як римляни під проводом Цестія оточили місто, вони несподівано припинили облогу, коли все здавалося сприятливим для негайного штурму. Обложені, втративши надію на успішний опір, були вже на межі капітуляції, коли римський полководець без жодної видимої причини відвів свої війська. Але милосердний Божий промисел спрямовував події на благо Його народу. Очікуючим християнам було дано обіцяне знамення, і тепер усім, хто бажав, відкрилася можливість послухатися попередження Спасителя. Події були так скеровані, щоб ані юдеї, ані римляни не перешкодили втечі християн. Коли Цестій відступив, юдеї, зробивши вилазку з Єрусалима, кинулися навздогін його відступаючому війську; і поки обидві сторони були цілковито зайняті, християни отримали нагоду залишити місто. Того часу місцевість також була очищена від ворогів, які могли б намагатися їх перехопити. На час облоги юдеї зібралися в Єрусалим святкувати Свято Кушів, і тому християни по всій країні змогли безперешкодно втекти. Не гаючись, вони втекли до безпечного місця — міста Пелла, у землі Переї, за Йорданом. Велика боротьба, 30.

Облога Єрусалима Цестієм у 66 році сповнила попереджувальний «знак», записаний Христом для християн цієї історії, але облога Тита у 70 році н. е. не дала жодного «знаку» для втечі. Під час тієї облоги в місті не залишилося жодного християнина, і та остання облога призвела до руйнування Єрусалима, і під час руйнування Єрусалима «не загинув жоден християнин», бо християни втекли на початку цієї історії.

Юдейські війська, переслідуючи Цестія та його армію, навалилися на їхній тил із такою люттю, що це загрожувало їм повним знищенням. Лише з великими труднощами римлянам вдалося відступити. Юдеї вийшли з бою майже без втрат і зі здобиччю тріумфально повернулися до Єрусалима. Та цей удаваний успіх приніс їм лише лихо. Він надихнув їх духом упертого спротиву римлянам, що невдовзі накликав невимовне горе на приречене місто.

Жахливими були лиха, що спіткали Єрусалим, коли Тит відновив облогу. Місто було обложене під час Песаха, коли мільйони юдеїв зібралися в межах його мурів. Велика боротьба, 31.

Від свята Кушів у 66 році до Песаха у 70 році — це три з половиною роки, що пророко становлять тисячу двісті шістьдесят днів. З 66 року до 70 року язичницький Рим попірав святиню та військо, так само як папський Рим попірав святе місто протягом сорока двох місяців — з 538 року аж до 1798 року.

А двір, що поза храмом, залиш осторонь і не вимірної його, бо він відданий язичникам; і святе місто вони попіратимуть ногами сорок два місяці. Об'явлення 11:2.

І язичницький Рим, і папський Рим попірала Єрусалим протягом тисячі двохсот шістьдесяти днів (років), тим самим указуючи, що сучасний Рим попіратиме духовний Єрусалим

останніх днів протягом символічних тисячі двохсот шістдесяти днів. Цей символічний період розпочнеться з ухвалення в Сполучених Штатах недільного закону, що невдовзі відбудеться, коли буде зцілено смертельну рану.

І бачив я одну з його голів, ніби смертельно поранену; але його смертельна рана загоїлася; і вся земля дивувалася та йшла слідом за звірем. І поклонилися драконові, який дав владу звірові; і поклонилися звірові, кажучи: Хто подібний до звіра? Хто може воювати з ним? І дано було йому уста, що говорили великі слова та богохульства; і дана була йому влада діяти сорок два місяці. Об'явлення 13:3-5.

Символічні сорок два місяці папського переслідування — це «година» кризи недільного закону. Ця «година» починається «знаменням» (стягом) і закінчується «знаменнями». «Знамення» стяга при недільному законі спричинить, що всі християни, які ще перебувають у Вавилоні, втечуть на славному святу гору, звеличену (піднесену) над іншими пагорбами.

І станеться в останні дні, що гора дому Господнього буде утверджена на вершині гір і буде піднесена над пагорбами; і всі народи потечуть до неї. І підуть багато народів та скажуть: Ходімо, і зійдімо на гору Господню, до дому Бога Якова; і Він навчить нас Своїх доріг, і ми будемо ходити Його стежками: бо із Сіону вийде Закон, а слово Господнє — з Єрусалима. Ісаїя 2:2, 3.

Втеча з міст після видання указу, що запроваджує обов'язкове недільне поклоніння, була проілюстрована як втечею християн у 66 році, так і втечею церкви в 538 році, яка втекла в пустелю.

І жінка втекла в пустелю, де вона має місце, приготоване Богом, щоб її там годували тисячу двісті шістдесят днів. Об'явлення 12:6.

Руйнування Єрусалима від першої облоги до останньої тривало три з половиною року, але попереджувальне послання про майбутнє руйнування було дано протягом семи років: три з половиною року перед першою облогою і три з половиною року після.

Усі пророцтва, дані Христом щодо зруйнування Єрусалима, сповнилися до букви. Юдеї на власному досвіді переконалися в істинності Його застережних слів: "Якою мірою ви міряєте, такою відміряють і вам." Матвія 7:2.

Знамення та чудеса з'явилися, віщуючи лихо й загибель. Посеред ночі неприродне світло сяяло над храмом і вівтарем. На хмарах під час заходу сонця вимальовувалися колісниця та воїни, що збиралися до битви. Священики, які служили вночі у святині, жажнулися таємничих звуків; земля тремтіла, і було чути безліч голосів, що вигукували: «Відійдімо звідси». Велика східна брама, така важка, що її ледве могли зачинити двадцять чоловіків, і яку утримували величезні залізні засуви, закріплені глибоко в кам'яному мощенні, відчинилася опівночі без видимого втручання. — Мілман, «Історія євреїв», книга 13.

Протягом семи років один чоловік ходив туди й сюди вулицями Єрусалима, проголошуючи лиха, які мали спасти на місто. День і ніч він виголошував дике

голосіння: «Голос зі сходу! Голос із заходу! Голос з чотирьох вітрів! Голос проти Єрусалима і проти храму! Голос проти женихів і наречених! Голос проти всього народу!» — Там само. Цю дивну істоту ув'язнювали й бичували, але з його уст не зірвалося жодне нарікання. На образи й знущання він відповідав лише: «Горе, горе Єрусалиму!» «Горе, горе його мешканцям!» Його попереджувальний крик не вщухав, аж поки його не вбили під час облоги, яку він передрік. Велика боротьба, 29, 30.

Остаточному знищенню буквального Єрусалима у 70 році передували «знаки й чудеса», що вказували на «лихо й загибель». Попереджувальні «знаки» виявлялися протягом трьох з половиною років перед першою облогою і протягом трьох з половиною років, що призвели до знищення. «Знаки» (у множині), які вказували на майбутнє знищення, це не «знак» попередження про втечу, а проголошення близького закінчення часу випробування.

Під час попирання духовного Єрусалима з 538 до 1798 року «знаком» застереження до втечі було те, коли настала «мерзота спустошення», тобто коли «та людина гріха» була «виявлена», як «син погібелі; який противиться і звеличує себе над усім, що зветься Богом або чому поклоняються, так що він, як Бог, сидить у Божому храмі, видаючи себе за Бога».

Отже, коли ви побачите мерзоту спустошення, про яку сказано пророком Даніїлом, що стоїть у святому місці, (хто читає, нехай розуміє.) Матвія 24:15.

Коли християни того часу розпізнали той «знак», вони втекли у пустелю на тисячу двісті шістьдесят років.

Це вимагало відчайдушної боротьби від тих, хто прагнув залишатися вірними, щоб твердо протистояти оманам і мерзотам, прикритим священницькими шатами й внесеним у церкву. Біблію не визнавали за мірило віри. Вчення про релігійну свободу називали ерессю, а його прихильників ненавиділи й оголошували поза законом.

Після довгого і важкого конфлікту невелика група вірних вирішила розірвати усі зв'язки з відступницькою церквою, якщо вона й надалі відмовлятиметься звільнитися від неправди та ідолопоклонства. Вони бачили, що відокремлення є абсолютною необхідністю, якщо вони хочуть слухатися Слова Божого. Вони не наважувалися терпіти помилки, згубні для їхніх власних душ, і подавати приклад, який поставив би під загрозу віру їхніх дітей і дітей їхніх дітей. Щоб забезпечити мир і єдність, вони були готові на будь-які поступки, що не суперечать вірності Богові; але вони вважали, що навіть мир був би надто дорогим, якщо його довелося б здобувати ціною принесення принципу в жертву. Якщо єдність можна було б забезпечити лише шляхом компромісу щодо істини та праведності, то нехай буде розділення, і навіть війна. Велика боротьба, 45.

Коли наближалось завершення тисячі двохсот шістьдесяти років папського переслідування, з'явилися «знаки» (у множині), і, як і у випадку зі «знаками» наприкінці тисячі двохсот шістьдесяти днів, протягом яких язичницький Рим попирав буквальный Єрусалим, ті «знаки» не були знаками для втечі.

Спаситель дає знамення Свого пришествя, і більше того, Він визначає час, коли з'явиться перше з цих знамен: "Одразу ж по скорботі тих днів сонце померкне, і місяць не дасть свого світла, і зорі падатимуть з неба, і сили небесні похитнуться; і тоді з'явиться на небі знамення Сина Людського; і тоді всі племена землі будуть ридати, і побачать Сина Людського, що приходить на хмарах небесних із силою і славою великою. І Він пошле ангелів Своїх із сурмою гучною, і зберуть вони вибраних Його з чотирьох вітрів, від одного краю неба до другого."

Наприкінці великого папського переслідування, як проголосив Христос, сонце померкне, і місяць не дасть свого світла. Потім зорі спадуть з неба. І Він каже: "Від смоківниці навчіться притчі; коли її віття вже ніжне і розпускає листя, ви знаєте, що близьке літо; так і ви, коли побачите все це, знайте, що Він близько, при дверях." Матвія 24:32, 33, на полях.

Христос дав знамення Свого пришествя. Він заявляє, що ми можемо знати, коли Він близько, навіть при дверях. Про тих, хто бачить ці знамення, Він каже: «Рід цей не перейде, доки не збудеться все це». Ці знамення вже з'явилися. Тепер ми з певністю знаємо, що прихід Господа близький. «Небо й земля проминуть», — каже Він, — «але слова Мої не проминуть». Бажання віків, 631, 632.

Коли завершувалися "три з половиною роки потоптання Єрусалима" папським Римом, відбулася низка "знаків", які вказували на пришествя Христа і започаткували міллеритську історію. Міллеритська історія має повторитися буквально, до букви, в останні дні. Ті "знаки", що з'явилися "на завершенні великого папського переслідування", мали свій прообраз у "знаках", які з'явилися під час завершення трьох з половиною років потоптання Єрусалима з 66 по 70 рік язичницьким Римом. Тому, на підставі двох свідків, буде "знак" стяга, що підноситься в годину великого землетрусу і є знаком попередження тікати в історії сучасного Риму, а також будуть і "знаки" у множині, що відбудуться на завершенні періоду переслідування сучасного Риму в останні дні.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Прочитайте двадцять перший розділ Луки. У ньому Христос дає застереження: 'Пильнуйте ж самі себе, щоб коли-небудь ваші серця не обтяжилися ненажерством, і п'янством, і житейськими клопатами, і щоб той день не прийшов на вас несподівано. Бо як пастка він прийде на всіх, хто живе на поверхні всієї землі. Тож пильнуйте і повсякчас моліться, щоб ви були визнані гідними уникнути всього цього і стати перед Сином Людським' (Луки 21:34-36).

Ознаки часу здійснюються в нашому світі, проте церкви загалом постають такими, що дрімають. Хіба ми не візьмемо застереження з досвіду нерозумних дів, які, коли пролунав заклик: «Ось жених іде; виходьте назустріч йому», виявили, що в їхніх світильниках не було олії? А коли вони пішли купити олії, жених увійшов на весільний бенкет із мудрими дівами, і двері були зачинені. Коли нерозумні діви дісталися до бенкетної зали, вони отримали несподівану відмову. Господар бенкету сказав: «Я не знаю вас». Вони залишилися стояти зовні, на порожній вулиці, в чорній пітьмі ночі.

Видання рукописів, том 15, 229.